

Papini nem ír csak rossz könyveket (és jaj! micsoda mennyiségekben!); vitairásokat, melyekben nem lehet többé ráismerni a költőre és ami még rosszabb, a tehetséges íróra sem. Nem elég ez a szó, hogy: dekadencia, őszintén meg kell mondani, hogy Papini a „*Sant' Agostino*“ óta egészen a mostani „*Pietra infernale*“-ig egy hisztériás mániákus képében jelentkezik: világosa nmutatják ezt a *Gos*, *Dante vivo* és egyéb írásai... Ez a vitatkozó mánia belső tehetetlenségének biztos szimptomája. Mi már alig reméljük, hogy valamikor is újra feltámad a régi Papini, a költő és az író... Egyszóval, ez a megreformált Papini nekünk sehogyse tetszik... Vannak más írók, kiket szívesebben olvasunk; írók, akik sohasem neveztek ki magukat mesterekké; míg Papini, mióta elhatározta, hogy „mester“ lesz pontosan azóta szünt meg — író is lenni!...” (a. a.)

A francia ifjúság kérdése A válság kimélyülésével kapcsolatban egyre jobban izgatja a francia közvéleményt az ifjúság jövője. Denis de Rougemont írja: „Megdöbbenő az a könnyedség, amellyel forradalmároknak nyilvánítják magukat a mai fiatal polgárok. Gyanus türelmetlenséggel, társadalmi elkeseredettséggel, rosszul megemésztett nietzscheánizmussal vádolják őket. A mentségek, amelyeket mellettük felhoznak sem különbek: nincs többé idejük az önművelésre, nem találnak elhelyezkedést... Helyes érvek ezek talán egyes esetben, de nem olyan mértékűek, mint az a jelenség, amelynek magyarázatára szánták. Figyeljük meg ezt az egyszerű és általános ténnyt: a forradalom a városokban születik, városi jelenség és a talajtalan ifjúság elnyomhatatlan kifejezése. (LA REVUE DU XX-e SIECLE.)

A továbbiakban Rougemont egyszerűen fejti ki a probléma elhárításának a módját: ki kell telepíteni vidékre a lázongó fiatalokat és minden rendbe jön...

Nézzük meg most, hogy okoskodik Marcel Déat, a neo-„szocialista“: „A fiatalok leváltak a régi pártok oldaláról, amelyek már nem gyakorolják rájuk a legcsekélyebb befolyást sem, kivéve azokat a régimódi fiatalokat, akik már eligérkeztek a választási versenyekre, a szónoki sikerekre. Nincs már szándékukban karriert csinálni a parlamentben. Nem hisznek az általános szavazás bölcsességében, szívesen gúnyolják tökéletlenségét, mégha forradalmárok is. Technikailag feladata magaslatán álló, hatásos, erős hatalmat akarnak. Kétségkívül kevésbé akarnak egy vezért, mint amennyire egy elit csapatot, amely az érdek nélküli munka példáját adná.“ (LA TRIBUNE DES NATIONS)

A következő már kevésbé körülményes színvallás: „Bizni kell az ifjúságban és figyelembe venni, hogy a monarchiákban a királyok mindig gondoskodtak arról, hogy fiatal emberekkel vegyék körül magukat. Németországban, Olaszországban a különféle mozgalmak az ifjak megmozdulását jelentik. A Köztársaságnak is számolni kell velük, mert ők azok, akik megvédésre hivatottak...” (L'AVANT-SCENE.)

És hogyan irnak a másik oldalon? „...a dicsóséggel, szakállal és évekkal megterhelt emberek felfedezték az ifjúságot. Tele vannak gondossággal iránta. Folyton az ő nevében beszélnek... Mauriac, Henri Bordeaux, Thierry-Maulnier kétszínűséggel fordulnak gondjaink felé. Állítólag ők fejezik ki a mi álmainkat. Nevetséges! A század bajának és a fiatalság bajának keresztelték el a mi zavarunkat, hogy annál jobban leplezzék eredetét... Nagy tévedés. A miszticizmus esztétái nem tetszenek nekünk. Megérteni és cselekedni akarunk.“ (Pierre Armez, L'ETUDIANT D'AVANT-GARDE.) E. E.